

બે'ક સપનાં તો બધાંને હોય, મારે પણ હતાં,
ઘરમાં ઝઘડા તો બધાંને હોય, મારે પણ હતાં.

જ્યારે પણ જ્યાં જ્યાં ગયો ત્યાં ચોખ્ખું વર્તન મેં કર્યું,
મેલાં કપડાં તો બધાંને હોય, મારે પણ હતાં.

કોઈ ઠારે તો કોઈ દિવેલ પૂરે ઉમ્મર,
દિલમાં દીવા તો બધાંને હોય, મારે પણ હતાં.

તે છતાંયે ઘરથી જુદા એમને કરવા પડે,
દીકરા વહાલા તો બધાંને હોય, મારે પણ હતાં.

હું ઉદાસી ઓઢીને કોઈ દિવસ બેઠો નહીં,
તડકા-છાંચા તો બધાંને હોય, મારે પણ હતાં.

શું કરીએ જિંદગી નાટક કરાવે છે સતત,
એક-બે ચહેરા તો બધાંને હોય, મારે પણ હતાં.

સાવ ટૂંકા પગારમાં જીવ્યા,
તોય કાયમ હકારમાં જીવ્યા.

ડગલે પગલે ઝૂકી ગયા જે લોક,
એ બધાંયે ઉધારમાં જીવ્યા.

માત્ર પંખી ઊડે ગગનમાં બસ,
માણસો તો કતારમાં જીવ્યા.

રાત જેવી આ જિંદગી છે પણ,
ફૂલ જેવું સવારમાં જીવ્યા.

લીધું દીધું કરી કરી કાયમ,
મનની ઊંડી વખારમાં જીવ્યા.

વાસણો ખખડે પછી મહેમાન ચાલ્યા જાય છે,
આવે આડંબર અને ભગવાન ચાલ્યા જાય છે.

જેટલું પણ થાય અજવાળું કર્યું'ને એમણે!
દીપ પ્રગટાવી ઘણા ધનવાન ચાલ્યા જાય છે.

એમના હોઠે ઘડીભર સાંભળીને વાંસળી,
કેટલાંના કાયમી અભિમાન ચાલ્યા જાય છે.

એવી જામી ગઈ કલાકારોની મોજેમોજ કે-
છોડી મહેફિલને સ્વયં યજમાન ચાલ્યા જાય છે.

ઉમ્મભર એ તો રહે છે ક્યાંક ખૂણે ખાંચરે,
આપણી અંદરથી ક્યાં શેતાન ચાલ્યા જાય છે?

ઘરથી જુદા થાય છે સંતાન ત્યારે થાતું કે-
હે પ્રભુ! તેં દીધાં એ વરદાન ચાલ્યા જાય છે.

લીધું દીધું કરવું મોંઘુ પડશે,
ને નિર્મોહી થાવું મોંઘુ પડશે.

ગમતાં લોકોને સત્કારો, ઠીક છે,
ગીત બધાનું ગાવું, મોંઘુ પડશે.

દિલની વાતો દર્પણને તો કરજો,
છાના ખૂણે રડવું, મોંઘુ પડશે.

ઘરની અંદરનું કાંઈ પણ છોડો,
ઘર છોડી નીકળવું, મોંઘુ પડશે.

વખાણ કરતાં કરતાં છેક પહોંચ્યાં ક્યાં?
કોઈનાથી અંજાવું, મોંઘુ પડશે.

જોઈ રહ્યો છે, ભાવ બધા ભીતરના,
શ્રદ્ધા વિના નમવું, મોંઘુ પડશે.

સુખ તો બે પળ આવી બેસી જાતું,
દુઃખને ભૂલી જાવું, મોંઘુ પડશે.

વૈભવની ભીંતે દોરે છે ચિત્રો,
આજે એને મળવું મોંઘુ પડશે.

બા

તાવડીમાં રોટલી બળતી રહે છે,
બા હવે ચિંતા ઘણી કરતી રહે છે.

સાવ ધીમે બોલવા કોશિશ કરે છે,
બા કજિયાથી બહુ ડરતી રહે છે.

બા કહે કે ઘરથી મોટું તીર્થ શું છે!
ને પછી ઘરમાં જ એ ફરતી રહે છે.

બા અભણ છે, પણ ભણેલા કાન પકડે,
કર્મથી બા કેં અજબ લખતી રહે છે.

એમ લાગે રાત-દિવસ બા નહીં પણ,
થોડી થોડી જિંદગી મરતી રહે છે.

